

Legal Measures to Promote the Use of Innovation for the Development of Manufacturing Industries in Thailand

Suraj Swatesuthisan, Julapathana Kiratiphumtan and Wuttikon Detkawinlerd

Doctor of Philosophy Program in Law and Administration, Faculty of Law, Krirk University, Thailand

Lecturer of Faculty of Law, Krirk University, Thailand

Lecturer, Bachelor of Law Program Faculty of Law, Rajabhat Mahasarakham University, Thailand

E-mail: suraj@herringplus.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0008-3787-2167>

E-mail: kjulapathana@gmail.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0005-2446-949X>

E-mail: wuttikon.da@rmu.ac.th, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0008-7551-4328>

Received 15/08/2024

Revised 26/08/2024

Accepted 26/10/2024

Abstract

Background and Aims: This academic article on legal problems in using innovation for the development of manufacturing industries in Thailand has the following objectives: 1) to study and analyze legal measures for promoting the use of innovation for the development of manufacturing industries in Thailand, and 2) to set guidelines and propose amendments to legal measures for promoting the use of innovation for the development of manufacturing industries in Thailand.

Methodology: This study studies documents and related research, analyzed and presented according to the educational objectives.

Results: The results of the study found that 1) The constitution stipulates that the state must promote research and development in science, technology, and innovation to strengthen society and enhance the nation's capabilities. Although there has been a continuous development of the manufacturing industry to use innovation, there has been no promotion for individuals or entrepreneurs, especially in emerging companies operating in the first stages of the business development plan or small and medium-sized businesses. The law is still outdated and lacks provisions to promote industrial entrepreneurs to access development and access to technology, innovation, or digital inequality. The Federation of Thai Industries Act B.E. 2530 was enacted to support and promote industrial operations in line with the national economic development plan. The Federation of Thai Industries was established to act as a representative of various types of industrial entrepreneurs in coordinating policies and operations between the private sector and

the state. The law has many obstacles and limitations that have not received assistance or support from the Federation of Thai Industries, such as restrictions on becoming a regular member under Sections 12 (1) and 13 and restrictions on associate members under Sections 12 (2) and 14, problems with membership fees, problems with various benefits, problems with not having branch offices in every province, problems with regular members having access to news. Support and more funding sources than associate members 2) Propose an amendment to the Federation of Thai Industries Act B.E. 2530, Chapter 1, Article 6 and amend the Federation of Thai Industries Act B.E. 2530, Education Management, Chapter 1, Article 8 and for the industrial sector to see and realize the importance of using innovation by setting it as a strategy for modern manufacturing industry management, a strategy for technology and innovation development, a strategy for government support, a strategy for research and development capability development, and a strategy for environmentally friendly industries to be applied in organizations related to the manufacturing industry.

Conclusion: It is proposed to amend the Federation of Thai Industries Act of 1987. In addition, it proposes a total of 5 strategic policies, including researching guidelines for developing laws and innovations in industrial management according to appropriate research methods.

Keywords: Legal Measures; Innovation; Manufacturing Industry

มาตรการทางกฎหมายสำหรับส่งเสริมการใช้นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิต ในประเทศไทย

สุราษฎร์ เศรษฐศิธร, จุฬาพัฒน์ กิรติภูมิธรรม และวุฒิกร เดชกวินเลิศ

นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชากฎหมายกับการบริหาร คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกริก

อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกริก

อาจารย์ประจำหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

บทคัดย่อ

ภูมิหลังและวัตถุประสงค์: บทความวิชาการเรื่อง ปัญหาทางกฎหมายในใช้นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม การผลิตในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายสำหรับส่งเสริมการ ใช้นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตในประเทศไทย 2) เพื่อกำหนดแนวทางและเสนอการแก้ไข ปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายสำหรับส่งเสริมการใช้นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตในประเทศไทย **ระเบียบวิธีการศึกษา:** การศึกษานี้เป็นการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์และนำเสนอตาม วัตถุประสงค์ทางการศึกษา

ผลการศึกษา: จากผลการศึกษาพบว่า 1) รัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้รัฐต้องส่งเสริมวิจัยและพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อความเข้มแข็งของสังคมและเสริมสร้างความสามารถของคนในชาติ แม้จะมีการ พัฒนาอุตสาหกรรมผลิตให้ใช้นวัตกรรมมาอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ยังไม่มีส่งเสริมให้บุคคลหรือผู้ประกอบการ โดยเฉพาะในกลุ่มบริษัทเกิดใหม่ที่กำลังดำเนินงานอยู่ในขั้นตอนแรกของแผนพัฒนาธุรกิจ หรือธุรกิจขนาดเล็กและ ขนาดกลาง และกฎหมายยังมีความล้าสมัยขาดบทบัญญัติในการส่งเสริมผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมให้เข้าถึง การพัฒนาและเข้าถึงเทคโนโลยี นวัตกรรมหรือปัญหาความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล และพระราชบัญญัติสภา อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2530 ที่ตรขึ้นมาเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการประกอบอุตสาหกรรมให้ สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีการจัดตั้งสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เพื่อทำหน้าที่ เป็นตัวแทนของผู้ประกอบอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ในการประสานนโยบายและการดำเนินงานระหว่างเอกชน กับรัฐ กฎหมายดังกล่าวมีอุปสรรคและข้อจำกัดหลายประการที่ยังไม่ได้รับความช่วยเหลือหรือสนับสนุนจากสภา อุตสาหกรรม เช่น ข้อจำกัดการนำเข้าเป็นสมาชิกสามัญ ตามมาตรา 12 (1) และ 13 และข้อจำกัดของสมาชิกสม บทบ ตามมาตรา 12 (2) และมาตรา 14, ปัญหาเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมสมาชิก ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ในด้าน ต่าง ๆ, ปัญหาสำนักงานสาขาในต่างจังหวัดมีไม่ครบทุกจังหวัด ปัญหาสมาชิกสามัญมีโอกาสเข้าถึงข่าวสาร การ สนับสนุนและแหล่งเงินทุนได้มากกว่าสมาชิกสมทบ 2) เสนอให้มีปรับแก้แก้ไขพระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรม แห่งประเทศไทย พ.ศ. 2530 หมวดที่ 1 มาตรา 6 และแก้ไขพระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2530 การจัดการศึกษาหมวดที่ 1 มาตรา 8 และให้ภาคอุตสาหกรรมได้เล็งเห็นและตระหนักถึงความสำคัญ

ในการใช้นวัตกรรม โดยกำหนดเป็นยุทธศาสตร์ด้านการบริหารจัดการอุตสาหกรรมการผลิตสมัยใหม่ ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม ยุทธศาสตร์ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาขีดความสามารถด้านวิจัยและพัฒนา ยุทธศาสตร์ด้านอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มาปรับใช้ในองค์กรที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมการผลิต

สรุปผล: เสนอให้แก้ไขพระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2530 นอกจากนั้น ได้เสนอนโยบายเชิงยุทธศาสตร์ทั้งหมด 5 ด้าน รวมทั้งให้มีการศึกษาวิจัยแนวทางการพัฒนากฎหมายและนวัตกรรมจัดการอุตสาหกรรมการผลิตตามระเบียบวิธีวิจัยที่เหมาะสมต่อไป

คำสำคัญ: มาตรการทางกฎหมาย; นวัตกรรม; อุตสาหกรรมการผลิต

บทนำ

ในปัจจุบันและอนาคตภาคอุตสาหกรรมการผลิตของประเทศไทยจะต้องมีการปรับตัวและพัฒนาให้สอดคล้องกับอุตสาหกรรมยุคใหม่ โดยมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจจากเดิมที่ขับเคลื่อนด้วยการพัฒนาประสิทธิภาพในการผลิตภาคอุตสาหกรรม ไปสู่เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม (สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล หรือ Depa, 2567) โดยต้องขับเคลื่อนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใน 3 มิติที่สำคัญ คือ มิติที่หนึ่ง การเปลี่ยนจากการผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ไปสู่สินค้าเชิงนวัตกรรม มิติที่สองการเปลี่ยนจากการขับเคลื่อนประเทศด้วยภาคอุตสาหกรรมไปสู่การขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม และมิติที่สามคือการเปลี่ยนจากการเน้นภาคการผลิตสินค้าไปสู่การเน้นภาคบริการมากขึ้น (ณัฐรัตน์ สุขไย, 2562) การบริหารจัดการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมที่มีความสอดคล้องกับนโยบายอุตสาหกรรมของภาครัฐ โดยการพัฒนา ระบบปฏิสัมพันธ์ระหว่างโลกดิจิทัลและโลกแห่งความเป็นจริงในการผลิต รวมทั้งการพัฒนาด้านเทคโนโลยีดิจิทัลที่มีมาตรฐานเป็นสากล อุตสาหกรรมส่วนใหญ่จะต้องให้ความสำคัญและเล็งเห็นถึงความสำคัญในการใช้งานนวัตกรรมให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างสูงสุด (กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่, 2564)

ประเทศไทยได้ปรับตัวตามกระแสของโลกเทคโนโลยีและดิจิทัล ด้วยการกำหนดทิศทางการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมตามนโยบายของภาครัฐ ซึ่งการบรรลุเป้าหมายอุตสาหกรรมตามนโยบายภาครัฐได้นั้น ภาครัฐจำเป็นต้องมีบทบาทสำคัญต่อการขับเคลื่อนทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรม ด้วยแผนการพัฒนานับสนุนด้านการเงิน ความรู้และเทคโนโลยีดิจิทัล รวมทั้งการพัฒนาด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้อง โดยปรับปรุงและเพิ่มทักษะจนสามารถปฏิบัติควบคู่ไปกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลครบวงจร (ธนาวุธ หนักเกิด และถวิล นิลใบ, 2566) เพื่อรองรับกับการพัฒนาไปสู่ Industry 4.0 อีกทั้งต้องมีนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติและแผนแม่บทด้านอุตสาหกรรม รวมทั้งมีกลไกทางกฎหมายที่ส่งเสริมการพัฒนาและยกระดับคุณภาพของภาคอุตสาหกรรม มีการใช้ยุทธศาสตร์การส่งเสริมระบบการบริหารกิจการแบบร่วมมือกันระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชน เพื่อส่งเสริมให้ภาคอุตสาหกรรมมีความสามารถในภาคการผลิตและการบริการอย่างมีประสิทธิภาพและอย่างยั่งยืน

ถึงแม้จะมีการส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมการผลิตของประเทศไทยมาโดยตลอด แต่ยังมีปัญหาการขาดองค์ความรู้ โดยเฉพาะในเรื่องของการเผยแพร่องค์ความรู้หรือข้อมูลข่าวสารทั้งจากภายในประเทศและต่างประเทศ เช่น ผลงานวิจัยใหม่ ๆ เป็นต้น (วสุพล โภคา และอารดา มหามิตร, 2566) อีกทั้งยังประสบปัญหาผู้ประกอบการขาดเงินทุนในการผลิตงานวิจัยหรือนวัตกรรมที่มีต้นทุนสูง รวมทั้งการขาดเครือข่ายเชื่อมโยงทั้งจากสถาบันการเงิน สถาบันการศึกษา จึงทำให้ไม่มีโอกาสนำงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์มากนัก และปัญหาการขาดกำลังคน ไม่ว่าจะเป็นบุคลากรที่มีความรู้ในสถานประกอบการ การขาดเครื่องมือ ระบบดิจิทัลและเทคโนโลยีที่ทันสมัย และการกระจุกตัวของพัฒนานวัตกรรม ที่ส่วนใหญ่ยังอยู่ในระดับส่วนกลางหรือระดับหัวเมือง (สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย, 2567) จึงทำให้ผู้ประกอบการในระดับภูมิภาคยังติดอยู่กับรูปแบบธุรกิจเดิมและไม่สามารถพัฒนานวัตกรรมใหม่ขึ้นมาได้ รวมทั้งยังประสบปัญหาในด้านอื่น ๆ เช่น ปัญหาการพัฒนาเชิงคุณค่า ปัญหาสิ่งแวดล้อม ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคม รวมถึงขาดการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นศักยภาพของปัจเจกชนหรือศักยภาพของผู้ประกอบการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการขนาดเล็ก SME (พฤทธิ เทศจีบ, 2566) ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมในภาคอุตสาหกรรมซึ่งมีความสำคัญต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศ ในการพัฒนานวัตกรรมส่วนสำคัญจะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดหรือมีมาตรการส่งเสริมการใช้นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตให้มีความเข้มแข็งของภาคอุตสาหกรรมผลิตในประเทศไทย มีศักยภาพในการแข่งขันทางเศรษฐกิจจนเป็นผู้นำในด้านนวัตกรรมและสามารถนำมาพัฒนาประเทศให้มีความมั่งคั่งยั่งยืนต่อไป (ทองทิพภา วิริยะพันธุ์, 2561)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าภาคอุตสาหกรรมมีปัญหา อุปสรรค และส่งผลกระทบหลายด้าน จึงจำเป็นที่จะต้องทำการศึกษาและวิเคราะห์หาแนวทางที่จะพัฒนากระบวนการผลิตด้วยการใช้เทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม มาใช้ในการบริหารจัดการนวัตกรรมให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น โดยทำการออกแบบนวัตกรรมการจัดการในส่วนการควบคุมและประเมินประสิทธิภาพการทำงาน การใช้เทคโนโลยีเพื่อติดตามประสิทธิภาพการทำงาน และเพื่อให้สามารถส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมมีการพัฒนาให้ทัดเทียมกับนานาชาติอย่างเหมาะสมและดียิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาศึกษาวิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายสำหรับส่งเสริมการใช้นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตในประเทศไทย
2. เพื่อกำหนดแนวทางและเสนอการแก้ไขปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายสำหรับส่งเสริมการใช้นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตในประเทศไทย

การศึกษาและวิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายสำหรับส่งเสริมการใช้นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิตในประเทศไทย

การศึกษาเรื่อง มาตรการทางกฎหมายสำหรับส่งเสริมการใช้นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิตในประเทศไทย มีรายละเอียดดังนี้

1) การศึกษามาตรการทางกฎหมายสำหรับส่งเสริมการใช้นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิตในประเทศไทย พบว่า ภาคอุตสาหกรรม (Industrial Sector) มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เนื่องจากเป็นภาคของการผลิตสินค้าอุปโภคบริโภค (Consumer Goods) ที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคมปัจจุบัน รวมถึงมีความสำคัญต่อการประกอบกิจการและการให้บริการในด้านต่าง ๆ อีกด้วย นอกจากนี้ ยังเป็นแหล่งทุน แหล่งแรงงานที่ก่อให้เกิดรายได้ อีกทั้งยังเป็นแหล่งรวมของการพัฒนาทักษะฝีมือให้กับผู้คน นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งพัฒนาเทคโนโลยีและการสร้างสรรค์นวัตกรรมเพื่อประโยชน์ของการพัฒนาประเทศทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมที่จะนำไปสู่ความยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในยุคปัจจุบันที่ประเทศไทยต้องปรับตัวตามกระแสของโลกเทคโนโลยีและดิจิทัล ด้วยการกำหนดทิศทางการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมตามนโยบาย Thailand 4.0 หรือที่กระทรวงอุตสาหกรรมเรียกว่า “การปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่ 4” (Fourth Industrial Revolutions) หรือที่เรียกสั้น ๆ ว่า “อุตสาหกรรม 4.0” ซึ่งการบรรลุเป้าหมายอุตสาหกรรม 4.0 ได้นั้น ภาครัฐจึงมีบทบาทสำคัญต่อการขับเคลื่อนทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรม ด้วยแผนการพัฒนานับสนุนด้านการเงิน ความรู้ เทคโนโลยีดิจิทัล รวมทั้งการพัฒนาด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้องโดยปรับทักษะ (Reskill) และเพิ่มทักษะ (Upskill) เพื่อสามารถปฏิบัติควบคู่ไปกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลครบวงจรแบบ “Smart Factory” เพื่อรองรับกับการพัฒนาไปสู่ ด้าน Industry 4.0 อีกทั้งต้องมีนโยบาย ยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บทด้านอุตสาหกรรม รวมทั้งมีกลไกทางกฎหมาย (Legal Mechanism) ที่ส่งเสริมการพัฒนาและยกระดับคุณภาพของภาคอุตสาหกรรมรวมทั้งการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ (New Public Management) ประกอบการใช้ยุทธศาสตร์การส่งเสริมระบบการบริหารกิจการบ้านเมืองแบบร่วมมือกันระหว่างภาครัฐภาคเอกชนและภาคประชาชน เพื่อส่งเสริมให้ภาคอุตสาหกรรมมีความสามารถในการผลิต และการบริการอย่างมีประสิทธิภาพและอย่างยั่งยืน

อุตสาหกรรม 4.0 (Industrial 4.0) หมายถึง การนำเทคโนโลยีดิจิทัลและอินเทอร์เน็ตมาใช้ในการกระบวนการผลิตที่ประหยัดและมีประสิทธิภาพด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลครบวงจรแบบ “Smart Factory” ด้วยการบูรณาการการเชื่อมอินเทอร์เน็ตของสิ่งของ (Internet Of Things: IOT) เพื่อเป็นอุปกรณ์อัจฉริยะ อาทิ การนำหุ่นยนต์อัตโนมัติมาช่วยในการผลิต การประมวลผลและการจัดเก็บข้อมูลผ่านระบบออนไลน์ (Cloud Computing) การนำเทคโนโลยีโลกเสมือนจริง (Metaverse) มาปรับใช้ในรูปการวางโครงสร้างแบบจำลองเสมือนจริง การขึ้นรูปงานในระบบ 3 มิติ ซึ่งการพัฒนาด้วยการบูรณาการเทคโนโลยีเข้ากับเครื่องจักรกล (Industrial automation) เป็นการสร้างระบบการจัดการกระบวนการผลิตที่สะดวกและเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตได้สูงเพิ่มขึ้น โดยเชื่อมต่อเครือข่ายในรูปแบบ “Internet of Things: IoT” ทุกหน่วยของการผลิต เป็นการผสมผสานจุดเด่นของแรงงานฝีมือดีเป็นส่วน

สำคัญและเลือกใช้ระบบเทคโนโลยีดิจิทัลต่าง ๆ เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งได้อย่างเหมาะสม เพื่อช่วยต่อยอดจุดเด่นและเพิ่มปริมาณการผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงกล่าวได้ว่า ในอุตสาหกรรมการผลิตในยุคอุตสาหกรรม 4.0 นั้น การนำเทคโนโลยี (Internet of Things (IoT) มารประยุกต์ใช้กับเทคโนโลยีการประมวลผลแบบคลาวด์ผ่านกระบวนการเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence : AI) ประกอบกับข้อมูลที่มีอยู่อย่างมากมาย (Big Data) ทำให้เกิดการเรียนรู้ของเครื่องจักร (Machine Learning) ที่ทำให้เกิดความฉลาดมากขึ้น และกลายเป็นปัจจัยสำคัญของการผลิต รวมถึงอุตสาหกรรมภาคบริการ (Sericitization of Manufacturing) ที่มีความสำคัญต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของไทยมาโดยตลอด และสัดส่วนของ GDP ในภาคบริหารมีแนวโน้มของการขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่น บริการส่วนของธุรกิจท่องเที่ยว บริการด้านวิชาชีพ และบริการธุรกิจขนส่ง ซึ่งเป็นปัจจัยต้นน้ำให้กับภาคอุตสาหกรรมการผลิต อีกทั้งมีความเชื่อมโยงกับบริการทางการเงิน บริการสาธารณสุขภาค การกระจายสินค้าและการสื่อสารอีกด้วย

2) การศึกษาวิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายสำหรับส่งเสริมการใช้นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม การผลิตในประเทศไทย พบว่า ภาคอุตสาหกรรมประเทศไทยให้ความสำคัญกับนวัตกรรมอย่างจริงจังมากยิ่งขึ้น ซึ่งนวัตกรรมเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความเข้มแข็งในตลาด และเพิ่มประสิทธิภาพขององค์กรในยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การพัฒนาและนำเสนอสิ่งใหม่ ๆ ช่วยให้องค์กรเป็นผู้นำตลาดและสร้างความเชื่อมั่นในลูกค้า นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มคุณค่าและผลกำไรขององค์กรโดยการสร้างผลิตภัณฑ์และบริการที่ดีกว่าและมีความสอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า นวัตกรรมเป็นการดำเนินงานในองค์กรที่สำคัญ เพราะจะมีส่วนในการพัฒนาองค์กรและสังคม นวัตกรรม (Innovation) สามารถเกิดขึ้นได้ในงานที่หลากหลาย มีขอบเขตในการนำมาใช้ที่แตกต่างกันในหลายสาขา เช่น เทคโนโลยี ธุรกิจ วิทยาศาสตร์ การแพทย์ การศึกษา และอื่นๆ ซึ่งมักเกี่ยวข้องกับ การใช้ความรู้ ความเชี่ยวชาญและความคิดสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาแนวทาง กระบวนการหรือผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ที่นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงในเชิงบวก ลักษณะสำคัญของนวัตกรรม ได้แก่ ความแปลกใหม่ (Novelty) นวัตกรรมเกี่ยวข้องกับการแนะนำสิ่งใหม่ๆ ไม่ว่าจะ เป็นเทคโนโลยีที่ก้าวล้ำ รูปแบบธุรกิจที่ไม่เหมือนใคร หรือมุมมองใหม่ในการแก้ปัญหา (เกียรตินิยม อุดมธนะธีระ, 2566) คุณค่า (Value) นวัตกรรมที่ประสบความสำเร็จสร้างคุณค่าโดยการปรับปรุงประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ คุณภาพ ความสะดวก การเข้าถึง หรือประสบการณ์ของผู้ใช้ ตอบสนองความต้องการที่ไม่ได้รับการตอบสนองหรือจัดหาโซลูชันที่เหนือกว่าทางเลือกที่มีอยู่ ผลกระทบ (Impact) นวัตกรรมมีศักยภาพในการสร้างผลกระทบที่สำคัญ ทั้งในระดับเล็กๆ ภายในกลุ่มเฉพาะหรือในระดับที่ใหญ่กว่าที่มีอิทธิพลต่ออุตสาหกรรมหรือสังคมทั้งหมด กระบวนการทำซ้ำ (Iterative Process) นวัตกรรมมักเกี่ยวข้องกับการทำซ้ำและวิวัฒนาการที่สร้างจากแนวคิด คำติชมและการทดลองก่อนหน้านี้ ต้องอาศัยการเรียนรู้ การปรับตัวและการปรับแต่งอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ต้องการ ความเสี่ยงและความไม่แน่นอน (Risk and Uncertainty) นวัตกรรมเกี่ยวข้องกับการรับความเสี่ยงและการนำทางความไม่แน่นอน จำเป็นต้องมีการทดลองและความเต็มใจที่จะเรียนรู้จากความล้มเหลวและความพ่ายแพ้ เมื่อในภาคอุตสาหกรรมแบบเดิมหรือแบบที่ดำเนิน

อยู่ในปัจจุบัน ไม่มีการปรับเปลี่ยนตามนโยบายภาครัฐที่มุ่งเน้นการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรม จะส่งผลกระทบต่อ (Impact) อย่างมีนัยสำคัญ คือ

(1) ความสูญเสียทางเศรษฐกิจ กล่าวคือ กระบวนการผลิตในภาคอุตสาหกรรมที่บริหารจัดการแบบเดิม ส่งผลต่อการสูญเสียค่าใช้จ่ายในกระบวนการผลิต (Lost cost production) เช่น อาจจะต้องผลิตใหม่ทำให้สิ้นเปลืองวัตถุดิบทั่วไป (Material) และสิ้นเปลืองกระแสไฟฟ้า พลังไอน้ำ น้ำมัน ซึ่งเป็นวัตถุดิบต้นกำลัง (Energy Source)

(2) ความสูญเสียด้านแรงงาน กล่าวคือ กระบวนการผลิตแบบเดิมต้องใช้แรงงานคน (Man) เป็นกำลังสำคัญในการขับเคลื่อน ควบคุมการผลิต ทำให้ต้องแรงงานคนเป็นจำนวนที่มากกว่าการบริหารจัดการด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล หรือนวัตกรรม นอกจากนี้ การใช้แรงงานคนเป็นกำลังหลักยังมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องของเวลา เช่น ต้องทำงานตามเวลาของกฎหมายแรงงาน ซึ่งมีปัญหาเรื่องวันทำงาน วันหยุด หรือทำงานนอกเวลา นอกจากนี้ แรงงานคนที่อยู่ในงานประเภทนี้เป็นแรงงานที่มีทักษะพิเศษหรือทักษะเฉพาะด้าน (Special Skill) ซึ่งนับว่าหายาก และขาดแคลน ดังนั้น หากพิจารณาในด้านนี้ จะเห็นได้ว่าเป็นปัญหาและอุปสรรคในการภาคอุตสาหกรรมประเภทนี้มากพอสมควร

(3) การดูแล บำรุงรักษา (Maintenance) กล่าวคือ กระบวนการผลิตแบบเดิมต้องมีจัดเตรียมแรงงานคน (Man) เพื่อดูแลรักษาตลอด 24 ชั่วโมง เนื่องจากการทำงานของเครื่องจักรที่ต้องทำงานในลักษณะต่อเนื่องตลอดเวลา (Continuous) จำเป็นต้องมีกำลังคนในการการควบคุม ดูแลตลอดเวลา จึงส่งผลกระทบต่อต้นทุนในการบริหารจัดการ

(4) ความสูญเสียด้านระยะเวลา (Lose time) กล่าวคือ กระบวนการผลิตแบบเดิมไม่สามารถกำหนดเวลาในการผลิตได้อย่างแม่นยำตามแผนงาน

(5) ความสูญเสียที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม กล่าวคือ กระบวนการผลิตเดิมเป็นกระบวนการผลิตตามทฤษฎีแบบเส้นตรง (Linear Economy) คือ การนำทรัพยากรมาผลิตสินค้า และเมื่อเลิกใช้แล้วจะถูกทิ้งไม่นำกลับมาใช้อีก จึงส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทั้งการนำมาใช้ และเมื่อทิ้งก็กลายเป็นขยะ นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อมลพิษทางอากาศและทางน้ำอีกด้วย

การที่ภาคอุตสาหกรรมการผลิตของประเทศไทยมีแนวทางการปรับตัวและพัฒนาให้สอดคล้องกับอุตสาหกรรม 4.0 โดยมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจจากเดิมที่ขับเคลื่อนด้วยการพัฒนาประสิทธิภาพในการผลิตภาคอุตสาหกรรม ไปสู่เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม (Innovation Drive Economy) โดยต้องขับเคลื่อนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใน 3 มิติที่สำคัญ ได้แก่ 1) เปลี่ยนจากการผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ ไปสู่สินค้าเชิงนวัตกรรม 2) เปลี่ยนจากการขับเคลื่อนประเทศด้วยภาคอุตสาหกรรมไปสู่การขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม 3) เปลี่ยนจากการเน้นภาคการผลิตสินค้าไปสู่การเน้นภาคบริการมากขึ้น อย่างไรก็ตามจากข้อมูลการศึกษา พบว่าในภาคอุตสาหกรรมมีหน่วยบริหารและจัดการทุนที่จัดตั้งขึ้นใน สวช. ภายใต้การ

กำกับดูแลของสภานโยบาย ประกอบด้วย 3 หน่วย คือ 1. หน่วยบริหารและจัดการทุนด้านการพัฒนากำลังคนและทุนด้านการพัฒนาสถาบันอุดมศึกษาการวิจัยและการสร้างนวัตกรรม (บพค.) 2. หน่วยบริหารและจัดการทุนด้านการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (บพข.) และ 3. หน่วยบริหารและจัดการทุนวิจัยและนวัตกรรมด้านการพัฒนาระดับพื้นที่ (บพท.) จัดสรรทุนวิจัยและนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาเชิงพื้นที่ การพัฒนาชุมชนหรือท้องถิ่น ที่มีวัตถุประสงค์ให้ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น มีคุณภาพชีวิตที่ดีและยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการรายใหม่ ธุรกิจขนาดเล็ก วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วิสาหกิจชุมชน และวิสาหกิจเพื่อสังคมในระดับพื้นที่ โดยหน่วยบริหารและจัดการทุนด้านการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (บพข.) เป็นหนึ่งในหน่วยงานที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นมาใหม่ เพื่อทำหน้าที่จัดสรรทุนวิจัยและสร้างนวัตกรรมเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและภาคบริการ รวมถึงทุนสนับสนุนการถ่ายทอดเทคโนโลยี การสร้างตลาดนวัตกรรม การส่งเสริมการใช้ประโยชน์ผลงานวิจัยและนวัตกรรมในเชิงพาณิชย์ และการพัฒนาแพลตฟอร์มทางนวัตกรรมในภาคการผลิตและภาคบริการ ทุนเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานห้องปฏิบัติการเพื่อให้บริการด้านคุณภาพและการถ่ายทอดเทคโนโลยี ทั้งนี้ การให้ทุนดังกล่าวมุ่งเน้นการสนับสนุนแผนงานที่มีความร่วมมือหรือการร่วมลงทุนกับผู้ใช้ประโยชน์ อาทิ SMEs และภาคอุตสาหกรรม

3) การกำหนดแนวทางและเสนอการแก้ไขปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายสำหรับส่งเสริมการใช้นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิต จากการสำรวจกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนานวัตกรรมในอุตสาหกรรมการผลิตภายใต้นโยบายภาครัฐ พบว่า มีปัญหาทางกฎหมายในการส่งเสริมให้ภาคอุตสาหกรรมการผลิตพัฒนาไปสู่อุตสาหกรรมนวัตกรรมและดิจิทัล คือ กฎหมายที่เกี่ยวข้องไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและยุทธศาสตร์ชาติ ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ในหมวด 6 แนวนโยบายแห่งรัฐ ในมาตรา 69 ที่บัญญัติว่า “รัฐพึงจัดให้มีและส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและศิลปวิทยาการแขนงต่างๆ ให้เกิดความรู้ การพัฒนาและนวัตกรรม เพื่อความเข้มแข็งของสังคมและเสริมสร้างความสามารถของคนในชาติ” (สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ, 2560) จะเห็นได้ว่า รัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้รัฐต้องส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อความเข้มแข็งของสังคมและเสริมสร้างความสามารถของคนในชาติ แต่จากการศึกษาพบว่า นับจากที่ประเทศไทยกำหนดนโยบาย Thailand 4.0 แม้จะมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ยังไม่มีมาตรการส่งเสริมให้บุคคลหรือผู้ประกอบการกลุ่ม Startup คือ บริษัทเกิดใหม่ที่กำลังดำเนินงานอยู่ในขั้นตอนแรกของแผนพัฒนาธุรกิจ หรือธุรกิจขนาดกลางและขนาดกลาง (Small and Medium Enterprises: SME) ได้รับการส่งเสริมจากภาครัฐให้พัฒนาตนเอง เพื่อก้าวสู่อุตสาหกรรม 4.0 แต่อย่างใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรม ได้แก่ พระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2530 ที่ตราขึ้นมาเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการประกอบอุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีการจัดตั้งสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เพื่อทำหน้าที่เป็นตัวแทนของผู้ประกอบการประเภทต่าง ๆ ในการประสานนโยบายและการดำเนินงานระหว่างเอกชนกับรัฐ อย่างไรก็ตาม จากการทบทวนวรรณกรรม

พบว่า นับตั้งแต่มีการจัดตั้งสภาอุตสาหกรรมมานานกว่า 30 ปีแล้ว มีอุปสรรคและข้อจำกัดหลายประการที่ยังไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือหรือสนับสนุนจากสภาอุตสาหกรรม เช่น ปัญหาเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมสมาชิก ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ในด้านต่าง ๆ รวมทั้งปัญหาสำนักงานสาขาในต่างจังหวัดมีไม่ครบทุกจังหวัด ปัญหาสมาชิกสามัญมีโอกาสเข้าถึงข่าวสารและการขอรับการสนับสนุนและแหล่งเงินทุนได้มากกว่าสมาชิกสมทบ อีกทั้งกฎหมายฉบับที่กล่าวมานี้ ยังมีความล้าสมัย ขาดบทบัญญัติในการส่งเสริมผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมให้เข้าถึงการพัฒนาและเข้าถึงเทคโนโลยี นวัตกรรม หรือปัญหาความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล (Digital Divide) ยิ่งทำให้เห็นว่าพระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2530 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ตราขึ้นมาเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการประกอบอุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีการจัดตั้งสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เพื่อทำหน้าที่เป็นตัวแทนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ในการประสานนโยบายและการดำเนินงานระหว่างเอกชนกับรัฐนั้น กฎหมายฉบับดังกล่าวมีความล้าสมัย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้มีการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นกลไกในการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ตั้งแต่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่เป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่อยู่ในกลุ่ม startup คือ บริษัทเกิดใหม่ที่กำลังดำเนินงานอยู่ในขั้นตอนแรกของแผนพัฒนาธุรกิจหรือธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลาง (Small and Medium Enterprises: SME) ยังไม่ได้รับการส่งเสริมจากภาครัฐให้พัฒนาตนเองเพื่อก้าวสู่อุตสาหกรรม 4.0 มากเท่าที่ควร

หากมีการแก้ไขจะต้องแก้ไข พระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2530 หมวดที่ 1 ซึ่งในปัจจุบันการเพิ่มของภาคอุตสาหกรรมผลิตของกลุ่มเริ่มต้น และกลุ่มอุตสาหกรรมผลิต ขนาดเล็ก Small Industrial Enterprise (SME) อย่างหลากหลายชนิดมาก ดังนั้น จึงควรแก้ไขวัตถุประสงค์ตามความในมาตรา 6 ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน เพื่อเป็นการส่งเสริมการพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมให้เข้าถึงเทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรม โดยแก้ไข มาตรา 6 โดยเพิ่มบทบัญญัติ ให้มีการส่งเสริมและสนับสนุนการลงทุนหรือประกอบกิจการเกี่ยวกับอุตสาหกรรมหรือนวัตกรรมดิจิทัล ส่งเสริม สนับสนุนและดำเนินการเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลากรด้านอุตสาหกรรมและนวัตกรรมดิจิทัล มีการส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินการและการพัฒนาการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล และนวัตกรรมให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้ลดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงบริการที่จำเป็นต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล และการพัฒนาประสิทธิภาพของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม มีการส่งเสริมและฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมโดยต้องมีการพัฒนาควบคู่กันไปกับเทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรมเพื่อให้กฎหมายสมบูรณ์และไม่ทำลายธรรมชาติ มีการพัฒนากล้องข้อมูลและฐานข้อมูลเทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรม การบริหารจัดการความรู้ รวมทั้งส่งเสริมเพื่อให้มีระบบหรือศูนย์การเรียนรู้ที่ทันสมัย และเอื้อต่อการนำไปใช้ประโยชน์ในรูปแบบที่เหมาะสมและทันสมัย และพัฒนาส่งเสริมให้ผู้ประกอบการทุกระดับตั้งแต่ เล็ก กลาง ใหญ่ ให้เข้าถึงงานด้านดิจิทัลและสนับสนุนทุนหรือองค์ความรู้ด้านดิจิทัล รวมถึงประสานงานความร่วมมือด้านองค์ความรู้กับองค์กรที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรม

อีกทั้งยังควรมีการแก้ไข มาตรา 8 ที่บัญญัติว่า ให้สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยมีสำนักงานใหญ่ใน กรุงเทพมหานคร และมีสำนักงานสาขาในจังหวัดอื่นได้ตามความจำเป็น และการจัดตั้งสำนักงานสาขาตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามข้อบังคับ จากบทบัญญัติแสดงถึงข้อจำกัดในการเข้าถึงการส่งเสริมจากภาครัฐโดยเฉพาะในระดับภูมิภาค ที่มีข้อจำกัดในด้านต่าง ๆ ในการได้รับการส่งเสริมและช่วยเหลือจากภาครัฐ เพื่ออำนวยความสะดวกในการติดต่อและได้รับความช่วยเหลือจากภาครัฐ ดังนั้น จึงควรแก้ไขในมาตรา 8 ในการตั้งสำนักงานสาขาทุกจังหวัดเพื่อลดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงและได้รับการสนับสนุนจากสภาอุตสาหกรรมอย่างเสมอภาค จากที่กล่าวมาข้างต้นเห็นได้ว่าการจัดทำแนวทางการพัฒนากฎหมายและนวัตกรรมการจัดการอุตสาหกรรมการผลิตภายใต้ต้นนโยบาย Thailand 4.0 โดยมุ่งเน้นในการพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมเป็นสำคัญได้แก่ พระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2530 ถือเป็นสารสำคัญของการศึกษาวิจัยนี้ และเป็นปัญหาที่สมควรได้รับการแก้ไขและมีการพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรม จากการวิเคราะห์เห็นควรอย่างยิ่งที่จะต้องนำคำตอบจากการศึกษาวิจัยนี้ไปกำหนดแนวทางตามวัตถุประสงค์ของพัฒนาอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอุตสาหกรรมการผลิตที่ประสบปัญหาอย่างมากในประเทศให้พัฒนามากยิ่งขึ้นต่อไป

สรุปและข้อเสนอแนะ

รัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้รัฐต้องส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อความเข้มแข็งของสังคมและเสริมสร้างความสามารถของคนในชาติ แม้จะมีการพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิตให้ใช้นวัตกรรมมาอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ยังไม่มี การส่งเสริมให้บุคคลหรือผู้ประกอบการ โดยเฉพาะในกลุ่มบริษัทเกิดใหม่ที่ กำลังดำเนินงานอยู่ในขั้นตอนแรกของแผนพัฒนาธุรกิจ หรือธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลาง และกฎหมายยังมีความล้าสมัยขาดบทบัญญัติในการส่งเสริมผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมให้เข้าถึงการพัฒนาและเข้าถึงเทคโนโลยี นวัตกรรมหรือปัญหาความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล และพระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2530 ที่ตราขึ้นมาเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการประกอบอุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีการจัดตั้งสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เพื่อทำหน้าที่เป็นตัวแทนของผู้ประกอบอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ในการประสานนโยบายและการดำเนินงานระหว่างเอกชนกับรัฐ กฎหมายดังกล่าวมีอุปสรรคและข้อจำกัดหลายประการที่ยังไม่ได้รับความช่วยเหลือหรือสนับสนุนจากสภาอุตสาหกรรม เช่น ปัญหาเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมสมาชิก ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ในด้านต่าง ๆ, ปัญหาสำนักงานสาขาในต่างจังหวัดมีไม่ครบทุกจังหวัด ปัญหาสมาชิกสามัญมีโอกาสเข้าถึงข่าวสาร การสนับสนุนและแหล่งเงินทุนได้มากกว่าสมาชิกสมทบ

เสนอให้มีปรับแก้ไขพระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2530 หมวดที่ 1 มาตรา 6 และแก้ไขพระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2530 การจัดการศึกษาหมวดที่ 1 มาตรา 8 และให้ภาคอุตสาหกรรมได้เล็งเห็นและตระหนักถึงความสำคัญในการใช้นวัตกรรม โดยกำหนดเป็นยุทธศาสตร์ด้านการบริหารจัดการอุตสาหกรรมการผลิตสมัยใหม่ ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม ยุทธศาสตร์

ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาขีดความสามารถด้านวิจัยและพัฒนา ยุทธศาสตร์ด้านอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มาปรับใช้ในองค์กรที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมการผลิต

นอกจากนั้นเสนอแนะให้มีศึกษวิจัยรวมทั้งให้มีการศึกษวิจัยแนวทางการพัฒนากฎหมายและนวัตกรรม การจัดการอุตสาหกรรมการผลิตตามระเบียบวิธีวิจัยที่เหมาะสมต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่, (2564). *คู่มือการประเมินประสิทธิภาพการประยุกต์ใช้หลักการ เศรษฐกิจหมุนเวียนในองค์กร*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
- เกียรติพงษ์ อุดมชนะธีระ, (2566). *ลักษณะสำคัญของนวัตกรรม (Innovation)*. Retrieved on October 26, 2023, <https://www.iok2u.com/article/innovation/innovation-001-characteristics>
- ณัฐรัตน์ สุขไย, (2562). *การศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล การยอมรับเทคโนโลยีและวัฒนธรรมองค์กรที่ส่งผลต่อ ประสิทธิภาพการทำงานของพนักงานธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สังกัดกลุ่มเครือข่ายภาคกลาง*. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ทองทิพภา วิริยะพันธ์. (2561). *การพัฒนาธุรกิจที่ยั่งยืน (Sustainable Business Development)*. กรุงเทพฯ: CMS Digital Print
- ธนาวุธ หน้าเกิด และถวิล นิลใบ, (2566). *การยอมรับการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาใช้ใน อุตสาหกรรมการผลิตของไทย. การประชุมวิชาการและการนำเสนอผลงานวิชาการระดับชาติครั้งที่ 7, ผ่าน โปรแกรม Cisco WebEx, 6 มิถุนายน 2566, มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.*
- พฤทธิ เทศจีบ, (2566). *การสร้างความยั่งยืนทางดิจิทัลในธุรกิจด้วยสถานที่ทำงานดิจิทัล. การประชุมวิชาการและการนำเสนอผลงานวิชาการระดับชาติครั้งที่ 7, ผ่านโปรแกรม Cisco WebEx, 6 มิถุนายน 2566, มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย*
- วสุพล โภคา และอารดา มหามิตร, (2566). *การบริหารการเปลี่ยนแปลง การยอมรับเทคโนโลยีและการยอมรับ นวัตกรรมที่มีผลต่อการปรับตัวของพนักงานเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร. การประชุมวิชาการและการนำเสนอผลงานวิชาการระดับชาติครั้งที่ 7, ผ่านโปรแกรม Cisco WebEx, 6 มิถุนายน 2566, มหาวิทยาลัย หอการค้าไทย*
- สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย. (2567). *เกี่ยวกับสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย*. Retrieved January 11, 2024, from: https://fti.or.th/aboutus_th/documents/
- สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ, (2560). *รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560*. กรุงเทพฯ: บริษัท ธนา เพรส จำกัด.
- สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลหรือDepa. (2567). *เทคโนโลยีนวัตกรรมดิจิทัลกับการสร้างมูลค่าผลกระทบทาง เศรษฐกิจและสังคม*. Retrieved on June 27, 2024, <https://www.depa.or.th/th/article-view/tech-innovation-article>

